

OTTÓSÁMLI

Tolnai Ottónak

Ma felhívtam Ottót. Felhívtam, s ezt csak az ő stílusában mesélhetem el. Úristen, mennyit tanultam az ő stílusából, egyáltalán a stílusról, s amikor Egyszer együtt olvastunk fel azt mondta, sármom van és én megijedtem, Mert sosem is volt addig sármom, s most féltem elkaptam valamit, Valami francia betegséget, mert fogalmam sem volt, hogy mi az a sárm.

Ma felhívtam Ottót. Felhívtam, s próbáltam elmondani neki mindent, S csak közben jöttem rá, hogy megint milyen kevés az a „minden”. A mindenit neki – mondhatnám, de nekem oly kicsiben is benne lakik A „minden”, s valójában ezt is tőle, Ottótól tanultam meg, ezt a kicsiben Meglátni mindazt, ami elvezet tőlem hozzád, tőlem hozzá, tőlünk hozzánk.

Ma felhívtam Ottót. Mindig tudtam, hogy nagy telefonköltő ő, mint a lengyel-Francia, mint Apollinaire, aki egyszer lemerte írni, mert le kell egyszer írunk, Hogy „a pihimadarak halomba ölve, óriási fájó trauma melytől a szem kicsordul”. Nem baj, mondja Apollinaire a szent, nem baj, „majd feladjuk telefonüzenetben” És most megfeszül a szív, rezeg a láthatatlan hang, ami két készülék között van.

Ma felhívtam Ottót. Mindegy, hogy én mit mondtam, azt mondja egyszer csak, Hogy „Most látom a sámlid. Innen látom a sámlid. emlékszel a sámlidra? Itt őrzöm. A kályha mellett van a sámlid. Emlékszel rá?” - kérdi Ottós mosolygással a telefonban, S én elgondolkodok hirtelen, hogy miféle sámlí, nem is ugrik be egyből, csak dereng; Igen volt valami sámlí, minket alighanem örökké összeköt egy sámlí, ha Ottó mondja.

Ma felhívtam Ottót. S mondja, hogy itten van a sámlí, és már éppen elkezdtem emlékezni Egy sámlira, s elgondoltam a színét, mert egy sámlinak a színe a legfontosabb. Arra gondoltam, hogy egy sámlí, még ha át is festik, csak sárga lehet! Legfeljebb fehér. Talán zöld az a sámlí. Milyen színe lehet annak a sámlinak, amiről az Ottó beszél Ott? - mondja Palicson. Nahát, külföldi szám. Mi az, hogy külföld? Mi az a sámlí? Szám?

Ma felhívtam Ottót. Mondta, hogy „itt van a sámlid”. Én elképzelttem őt azon a sámlin, Hogy ott ül a sámlin, mert Ottó olyan örök okker vagy vajszínű, talán mélyzöld *sámlinülő*. Nézi, a tengert mindig nézi a tengert: a kéket, a zöldet, a messze vetülő örök azúrt; Én meg érzem a sármot, mert sármja van, ahogy ül azon a sámlin, és ahogy nézi a tengert, Ahogy súgja nékem, hogy belőlünk is csak a tenger, csak a sárm, és csak a sámlid marad.

A RÓZSA MÓLÓ

Danyi Zoltánnak

Most néked adom a rózsa mólót!
Most megkapom tőled a rózsa mólót!
Barátságunk kagyló koronázta
Kicsinyke oltárát, melynek ágya az Adria.

Ha évek múltán én kártyázni fogok,
Holott családomban ez tiltott dolog;
Ha te majd túl szép, túl fiatal lányt szeretsz,
Holott tudod, hogy ez a te veszted

És valami ismeretlen üzeni fog
Egy túlságosan is ismerős nyelven,
Hogy csak ez az egyetlen partfok,

És csak ezen az egyetlen tengeren:
A Rózsa móló, a Barátság-dokk,
Akkor elindulunk majd mi ketten.

Kaszteli, 2010. július 08.

